

pärrast nisuggust waewa pididi näggema?! Ma näen selgest et miño lassuks kõil nõnda pididi sündima; wiistist ollete seie tulnud, mulle targa nõu ning wägge-wa rammo läbbi kusiinga kohto ees abbi saatma. Ma tahtsin omme isse senna minna, eht kül selgest teadsin kudda kurri südda ja wallekeel mind alwaks on teotanud; agga et süta ollen, sepärrast tahtsin kutsumata kohto ette astuda ja wallejuttud tühjaks teha. Ollaksin jubba tännagi teele läinud, agga ollen poolaiglane, kõht näppistab kibbedast, mis mul igga-tord juhtub, kui üht alwa roga sõön, mis mo kehha ei kannata.“ Mis roga siis täña sõite, armas onno-poeg? küsis Messiköp, ja kawwal rebbane kostis: „Armas onno! mis se räkimine teile aitaks, kui oña ädda tunnistan. Teate issegi kehwa mehhe luggu; wai miñosuggune roga wõib wallitseda, pean sellega leppima mis kätte juhtub. Jal ei tõsta ma kehwise pärrast kaebtust, waid sõön oña perrega kui meil middagi parremat roga kätte ei juhtu, messikärgi nälja kustutusels; sest kärje-met on iggal aeal lialte leida. Peaks waña pattune kehha alwa toito parremine sallima, siis ollaksin sellega rahbul, agga näte isse, mis kedduriks ma ollen läinud. Mis inimene issuta wäggise alla nelab, se ei ja ial jõudo kossutama.“ „Messi teeb mul kõhhule wägga libbetad pakk!“ ütles rebbane ja wõttis kappaga kõh-hust kinni. — Oi, oi, onnopoeg! ütles inimestades pettetud karro: mis innejutto pean teie suust kuulma!

Mis teie met põlgate ja ärralaidate, messi on üks kallis toit. Tõt möda tunnistan teile: kärje-messi on miño kõige armsam roog, ja kui wõiksite mulle täña õhto mõne sütäie met tallitada, siis ei pea se mitte teile kabjaks tullemä. „Onno!“ ütles rebbane: „teie eht tahhate mind pilgata.“ Ei, Jumala eest mitte, kostis karro, ma rāgin tõt. „Teie iggatsemist,“ ütles rebbane, „wõin ma õhysaste täita. Wersta kaks maad meilt cemal ellab üks rikkas talloperre-mees, kellel linno-aed ja ni rohkest messipuid on, et teie kõige oña sugguwõssaga rohkest toite leiaksite.“ Messiköp karro nälpas naeratades keelt, ta olli wägga maijas mee järrele. Kallis onnopoeg! ütles ta palwe keelil, juhhatage mulle teed linno-ajjale. Tõeste, kui ma teie abbiga täña õhto kohhu täia met saan, siis ei tahha ma sedda sõbrust ial teie wasto ärrauñustada. Reinowadder kostis pilgates: „Teie peate, waña kallis, nisugguse kerre täie met sama et watsja lippub reb-benema! Ja eht kül isse weel poolaiglane ollen, tahhan teie sowimist täites teejuhiks kasa tulla; sest wõite nähha kui wägga ma teid armastan. Teie ollete, kallis onno, mul kõige armsam suggulane Ma peal; teie pärrast lähheksin tulde ja wette. Pealegi ollete teie üks kuulus wõimalik issand ja wõite mulle kuñinga kohto ees eñam abbi sata kui ükski mu sugulane. Mis kaddedus ja sallawihha teie wasto ullatab! Agga nüüd lätki wibimata teele.“

Nõnda wallelikko sõnu rākides lippas Reinowad-